

Но лекиятъ вѣтрецъ почва да стихва. Свечерява се вече. Морето става гладко като огледало. По него сж накацали като насѣкоми рибарски ладии. Една отъ тѣхъ се приближава безшумно къмъ хижата.

— Хайде, момчета, ставайте! — изкомандува стариятъ рибаринъ.

Грибътъ — дълга и широка рибарска мрежа, която се хвърля съ лодка въ морето — трѣбва да се изтегли на брѣга. Ето, лодката забива носъ въ пѣсъка. Нѣколко души нагазватъ въ водата, за да поематъ дветѣ вжжета, между които е поставена мрежата. Следъ тѣхъ други подхващатъ, и тегленето почва. Риболовцитѣ забиватъ жилести нозе въ пѣсъка, мускулитѣ на ржцетѣ имъ се изопватъ. Тѣ работятъ мълчеливо, впили погледъ въ морето. Какво ли ще имъ донесе тази вечеръ мрежата?

Най-после по повърхността се забелязватъ тапитѣ отъ горното вжже на гриба — тегленето става още по-трудно. Рибаритѣ се задъхватъ. Загрубѣлитѣ имъ мургави лица се обливатъ въ потъ. Сребърна рибка подскача надъ водата. После втора, трета.

— Е-ехъ, пълна е! — провикна се нѣкой отъ събралитѣ се наоколо любопитни.

Но рибаритѣ се мръщатъ и мърморятъ сърдито: тѣ не искатъ да имъ се урочасва лова.

Нѣколко души нагазватъ въ водата. Ржцетѣ имъ се заплитатъ въ тъмнокафявата мрежа. По нея сж залепнали медузи и кичури морски треви. Всички сж затаили дѣхъ. И изведнажъ въ тъмното дъно на мрежата, презъ прозрачната зелена вода, нѣщо почва да блещи и да се мърда. Лицата на рибаритѣ просияватъ.

— Паламудъ! Не, скумрия! Леферъ, леферъ!

Радостъ и оживление. Сякашъ не риба, а злато и сребро бѣха извлѣкли рибаритѣ съ своитѣ мрежи отъ морето. Тѣ вече не мълчатъ, а говорятъ, викатъ, смѣятъ се. Заравятъ ржце въ живата сребърна маса и пълнятъ